

Profesorii cu har implementează acest moment, motivația copilului nu este de fiecare dată simțită ca o obligație, ei pot învăța și datorită preferinței subiectului, modalității de interacțiune frumoasă pe care o poate oferi profesorul, pentru că momentele interactive se menționează și în metodologiile recente ale cadrelor didactice.

„Eu consider că biblioteca de fiecare dată va fi un labirint frumos al cunoașterii pentru toți cei care vor dori să descopere cuvântul, viziuni, precepte, nu într-un mod haotic, dar într-un mod organizat, fie ghidați de un autor, fie ghidați de o noțiune, de un titlu, de un an. [...] O bibliotecă a viitorului va uni vârste întru lectură și va genera discuții arzătoare”

Cum vedeți dvs. biblioteca viitorului? Unii ar spune că suntem „pe cale de dispariție”, alții spun că vom avea un rol major...

Eu consider că biblioteca de fiecare dată va fi un labirint frumos al cunoașterii pentru toți cei care vor dori să descopere cuvântul, viziuni, precepte, nu într-un mod haotic, dar într-un mod organizat, fie ghidați de un autor, fie ghidați de o noțiune, de un titlu, de un an. Să fim sinceri, chiar și în mediul online, tot trebuie să existe o modalitate de a fi ghidat, pentru că, în păienjenitul informațional, ai putea la un moment dat să pierzi firul, să uiți de fapt ce ți-ai propus să cauți. O bibliotecă a viitorului va uni vârste întru lectură și va genera discuții arzătoare, pentru că cuvântul este logosul cel viu care face conexiunea între rostire, gândire și faptă.

*Consemnare: Elena TARAGAN,
Secția studii și cercetări*

ÎN DIALOG CU ELENA TARAGAN, CRONICAR AL PROGRAMULUI

„Eu agreez genul acesta de proiecte în care se pune foarte mult accent pe cunoaștere”

Lidia Kulikovski: *În cadrul „Provocării verii”, Elena Taragan a realizat 13 interviuri, șapte cu manageri de bibliotecă și șase cu tineri bibliotecari. Elena, vreau să văd cum te-ai descurcat tu, pentru că ai „chinuit” bibliotecarii, te-ai dus neanunțată, nu le-ai spus ce întrebări le vei pune și ei s-au descurcat foarte bine. Cred eu că te descurci și tu. Prima întrebare ar fi, pentru că ai fost în adâncul vulcanului, ai cercetat, ai intervievat bibliotecari din 12 biblioteci, ai monitorizat foarte bine primul grup, ai scris sinteze, aceasta necesită analiză, ai realizat interviuri... Ai fost de câteva ori, de 2-3 ori în aceeași bibliotecă câteodată. Cum ți s-a părut acest proiect-program, program de*

anvergură, aș zice eu: obișnuit, interesant sau dificil?

Elena Taragan: De fapt, de multe ori, eu asociez dificilul cu interesantul. Cred că a fost un proiect complex. Ceea ce am înțeles de la oameni este că, într-adevăr, aflat și la prima ediție, fără pregătirea pe care o presupune un proiect cu tradiție, deși au fost de multe ori extenuați, au fost asaltați, nu reușeau să realizeze tot ce își propuneau, totuși, spuneau ei, este o „oboseală frumoasă”, o oboseală care le aduce satisfacții. Ei bine, de ce zic că a fost un proiect bun, dificil, interesant, complex? Pentru că mie mi-a plăcut foarte mult și eu agreez genul acesta de proiecte în care se pune foarte mult accent pe cunoaștere. Adică, ceea ce am făcut și ceea ce, mie cel puțin, mi se pare minunat că a reușit să facă pro-

gramul acesta este să scoată bibliotecarul din rutină, din funcția lui doar executorie, care dă cărți, barcodează, așază pe raft, revizuieste fond... El...

„Bibliotecarii au dobândit o serie de cunoștințe, de capacități de lucru cu oamenii, de management uman, de identificare a nevoilor, de exploatare... sau explorare a acestor nevoi, de satisfacere a acestor nevoi... În primul rând, din punctul acesta de vedere, că l-a solicitat intelectual pe bibliotecar, îi dau proiectului o notă foarte mare”

L. K. Avea și o responsabilitate de decizie locală și asta îl bucura, într-un fel...

E. T. Într-adevăr, eu cred că i-a făcut pe mulți să-și scoată, așa, din interior, resursele lor...

L. K. ...Latente.

E. T. Da, latente, nebănuite, și a fost pentru mulți o posibilitate de afirmare frumoasă, adică au putut să-și arate capacitățile, au putut să-și folosească capacitățile, totodată, cum spuneam, i-a scos din rutina, din munca aceasta pe care, la urma urmei, o pot face roboții și i-a solicitat intelectual, i-a îmbogățit... Cum? Pentru că eu cred că doar din orgoliu un matur ar putea spune că aceste cărți, enciclopedii, reviste de știință sunt doar pentru copii... nu, multe lucruri și maturii le-au uitat, ori le-au scăpat la vremea copilăriei și astfel, lucrând cu toate aceste materiale, enciclopedii, reviste științifice, ei se îmbogățeau informațional. Mai este un aspect, așa cum spunea și un tânăr bibliotecar pe care l-am intervievat, au dobândit o serie de cunoștințe, de capacități, să le zic așa, de lucru cu oamenii, de management uman, de identificare a nevoilor, de exploatare... sau explorare a acestor nevoi, de satisfacere a acestor nevoi... În primul rând, din punctul acesta de vedere, că l-a solicitat intelectual pe bibliotecar, îi dau proiectului o notă foarte mare.

„Copiii funcționează foarte mult pe criteriul competiției, le place să concureze, sunt foarte activi... când vine vorba de copii un pic mai măricei, deja trebuie să facem cumva activități care presupun un pic de studiu individual...”

L. K. Eu aș vrea să te întreb și altceva. Frumos proiect, doar colorat l-ai descris. Așa a și fost, sunt de acord cu tine, dar oricum, tu veneai în „Provocarea” fiecărei biblioteci și tu erai un ochi străin. Un ochi străin vede altceva decât vede bibliotecarul care furnizează această provocare... Iată, acel ochi critic, poate că-i după ceafă la tine, nu știu unde-i, dar... ce-ai putut detecta...

E. T. Da, ceva ce-am observat eu e că... multe dintre activități, care se desfășoară în grupuri, cu copiii, ele sunt interesante pentru... să spunem, 10-13 ani. Deja, copilul, că tot e copil, de la 14, 15, 16, vrea un pic de lucru individual. Și am observat că copiii funcționează foarte mult pe criteriul competiției, le place să concureze, sunt foarte activi... când vine vorba de copii un pic mai măricei, deja trebuie să facem cumva activități care presupun un pic de studiu individual...

L. K. O diferențiere pe vârste...

E. T. Da. Pentru că... eu, implicându-mă în această vară și într-un alt proiect al nostru, „101 Basme Românești”, am lucrat cu copii de vârstă 11+ și, într-adevăr, deja acest proiect este nimerit pentru ei, pentru că fiecare, individual, își face eseu, așadar asta am remarcat...

L. K. Doar atâtă critic? Ochiul critic te-am întreat...

E. T. Ah, ochiul critic... Da, deci zic și eu ce-au zis ceilalți, întrebându-i. Vor o evaluare, au spus ei, (și bibliotecarii, nu zic că s-au temut să spună și ce nu a mers atât de bine) care să nu se facă pe criteriul cantității. Să nu fie un galop, o nebunie... să fie apreciat calitativ produsul... Asta s-a spus. Bineînțeles, eu n-am fost în locul lor, dar foarte mulți dintre ei au sugerat să

fie... redimensionat proiectul, să fie redus la două luni sau, cel puțin, un pic mai puțin intens, raportat la resursele umane pe care le avem. Eu personal, aveam, așa, niște idei... când mă uitam, admiram, criticam, mă gândeam să facem ca o Academie și fiecare bibliotecă să fie o facultate... adică geografie, biologie, litere și copiii să se înscrie la ce facultate vor...

L. K. *Da, se vede că ai intrat la masterat...*

E. T. *Da... Ei bine, eu așa mă gândeam. Eu nu știu, de fapt, pentru că, nefiind omul care desfășoară activități, poate nu le cam știu cum ar fi...*

L. K. *Dacă am întreba copiii, ei nu ar vrea două luni, ei ar vrea tot anul... Dacă ai observat, copiii vin în continuare, ei din inerție lasă ghiozdanul și vin la bibliotecă pentru că acolo trebuie să se întâmple ceva frumos...*

E. T. *Într-adevăr, m-a mirat și pe mine pentru că, lumea zice, copilul nu iubește școala, copiii trebuie cumva forțați să învețe... Nu este chiar așa... Și eu consider că nu-i chiar așa... Adică, din moment ce prinde, să spunem așa, „microbul” bun al cunoașterii, copilul este fascinat. Și chiar mă gândeam că, într-o casă, dacă are copilul cărți pe perete, eu cred că el va fi irezistibil atras de peretele acela și nu de calculator.*

L. K. *Mi-am adus aminte, în context, pentru că, ziceai că ei trebuie să învețe individual... Bloom spunea: Cum să facem ca o clasă, un grup de treizeci de copii să fie instruiți așa, ca fiecare să simtă că el învață individual? Undeva, la Provocare s-a întâmplat aceasta pentru că nu era o dinamică,*

noi nu eram profesori, dar aveau sarcinile și... treaba voastră, faceți cum vreți. Erau, bineînțeles, monitorizați... dar, era libertate și, mergând prin biblioteci cu cercetarea, chiar unii copii au răspuns: aici m-am simțit liber. Ei bine, totu-i frumos... dacă te-ai implicat atât, ai scris, ai cercetat, poți spune tu acum că „Provocarea verii” este provocarea mea?

E. T. *Da... Este Provocarea fiecăruia, a instituției. Zic, și macro, și micro. A instituției per ansamblu, a noastră a tuturor și a mea personală pentru că eu consider că orice lucru care, cât de cât, presupune nou, pe mine mă provoacă și eu accept, ader la astfel de provocări, pentru că este o modalitate de a ieși din zona aceea de confort (chiar făceam eu așa o glumă că de ce să ies din zona mea de confort din moment ce mă simt confortabil acolo, dar, totuși, numai astfel creștem). Și atunci, pentru elementul de noutate, pentru, ca să revin la ce spuneam, faptul că i-a implicat intelectual, i-a făcut pe bibliotecari să folosească acele resurse noi și să facă o muncă care nu poate fi efectuată de roboți, pentru că creștem uman, intelectual, eu zic că este Provocarea mea, Provocarea bibliotecarilor și mă bucur foarte mult că evoluăm împreună prin astfel de Provocări.*

L. K. *Mulțumesc, Elena. Se vede că ai lucrat cu suflet în această „Provocare”, fără să te întreb ne-ai dat și idei de viitor, așa cum îți imaginezi sau cum ai vrea tu să fie... Dar, ce se va întâmpla la anul viitor, vom discuta la anul viitor. Îți mulțumesc.*

E. T. *Mulțumesc și eu.*

Consemnare: dr. Lidia KULIKOVSKI